

Zuzana Pluhařová

Nezaměstnanost u bezdomovců – klientů Naděje

Bakalářská práce

Oponentský posudek

Předložená bakalářská práce se zabývá z mého hlediska velmi zajímavým a důležitým tématem pracovního uplatnění respektive neuplatnění bezdomovců. Konkrétně je založena na polostrukturovaných rozhovorech s 11 tzv. skrytými bezdomovci – klienty Naděje a jejich analýze. Autorka velmi dobře a logicky strukturuje text práce v rámci dvou základních částí. V části „Teoretická východiska“ se soustředí na dané téma prostřednictvím řady definicí relevantních pojmů jako jsou bezdomovectví, trh práce, nezaměstnanost, strategie vyrovnávání se s dlouhodobou nezaměstnaností, marginalizací, atd. Celá tato část má charakter věcně uchopeného přehledu a slouží jako odrazový můstek pro vlastní empirický výzkum.

Výzkumu a jeho analýze se autorka věnuje v empirické části práce. Srozumitelně a dobře vysvětluje svůj přístup metodický, např. proč si vybrala kvalitativní přístup – konkrétně techniku polostrukturovaného rozhovoru, a jaké jsou jeho klady a naopak omezení. Právě v souvislosti s tematickým obsahem polostrukturovaného rozhovoru se nabízí otázka po zvládnutí jeho „scénáře“. Ten je velmi ambiciózní, protože navržených témat je zde poměrně velké množství. Nicméně v okamžiku, kdy autorka na základě vlastních poznámek přepisuje rozhovory, které prokládá komentáři a interpretacemi, je evidentní, že toto zahlcení tématy nehrozí. Z rozhovorů a jejich analýzy je zřejmých několik důležitých poznámek. Autorka rozhovory vedla velmi citlivě a empaticky, a nesnažila se za každou cenu získat co nejvíce podrobností k životním osudům (zejména to platí o nemocích nebo jiných citlivých oblastech) jednotlivých participantů rozhovorů a plně tak dodržela etické nároky vedení rozhovorů, které jsou často vnímány spíše formálně. Dále, její komentáře k rozhovorům jsou skutečným propojením s teoretickými východiskem a tato skutečnost nebývá nejen u bakalářských prací pravidlem. A nakonec, považuji za šťastný způsob prezentace těchto rozhovorů v celku, neztrácí se tak individuální odlišnosti jednotlivých příběhů a zároveň se v nich ukazují některé společné znaky (mě asi nejvíce zaujala skutečnost, že mnoho

z dotázaných opakovaně uvádělo, že si nechtějí říkat o pomoc v rodině, i když ji měli). Závěrečné stručné shrnutí jednotlivých témat je opět věcné a zcela relevantní. Přestože práce obsahuje poměrně mnoho překlepů a menších formátových nedotažeností, jde v kontextu s jejím obsahem o marginální záležitost, a proto navrhuji tuto práci ohodnotit jako výbornou.

Případná otázka do diskuse: Proč autorka zvolila způsob záznamu rozhovorů prostřednictvím pořizování poznámek a jejich okamžité rekonstrukce a ne asi snazší nahrávání?

V Praze 18. srpna 2014

Michaela Šmídová